

módszert a gyakorlatban állandóan leellenőrizze és gazdagodik, — módszerre tehát a legkevésbé sztatikus, a legkevésbé a mindörökre meghatározott törvények összesége, hanem magának a fölfogásnak a lelke és éltető ereje.“

A „Legenda Nyegosról“ írástudóknak szól az írástudók felelősségéről. Bennem háromhónapi olvasása után ezek a gondolatok születtek meg, de érzem: még mindig nem eleget lapozgattam, mert ha hazánkban ma valaki az íráshoz elszegődik, akkor — ha van benne fejlődési szándék és fölismerés —, nem mulaszthatja el, hogy Milován Gyilász könyve állandóan a tarsolyában legyen.

L. E.

Gajamb János:

Az alkony küszöbén

Hallgatna a csatorna vize, partja,
ha hangot nem adna tiz-húsz béka, —
tükrén csak a vízivirág néma.
Talán szólana is, de nincsen hangja.

Érzem, — füledbe súgná: szeress nagyon!
Úgy szeress, miként a Nap a földet. —
Orkán, jég pusztíthat, mennydöröghet,
kelhet a hajnal és kelhet az alkony,

a Nap mindig éltet, gyujt és világít.
Most is, hogy vérpiros kerek arca,
akár a részegé. Ha két karja
volna, takargatná orcáját váltig,

hogy előbb lehulljon az alkony leple.
Nem bámulna andalgó juhnyáját,
sem dús zölddel hímezett parti tájat,
s bambán, most növő lázunkra sem lesne...

Ne várd az éjt, — mártózzunk meg a fényben!
Fessen be szép pirosra az alkony
csókot, ölelést, fűvet a parton
és minden virágot a víz tükrében.